

slag? Kan han troe, at det vil vende op og ned paa Mennekenaturen, saa at det, som hidtil har været en almindelig menneskelig Trang, vilde ophøre at være det ved dette Lovforslags Vedtagelse? Kan han, selv om vi ville affaase den kirkelige Bielse og anbefale den borgerlige til at træde istedet derfor, troe, at den almindelige menneskelige Trang vilde ophøre at være en saadan, fordi vi vare gaaede den Vej? Men det er ikke den eneste Misforstaaelse, det er ikke den eneste Selvmodsigelse, hvori den ærede Minister har gjort sig skyldig. Han antager i det Hele, at dette Forslag og flere Ytringer, som ere faldne baade ved denne Leilighed og ved tidligere Leiligheder, ere farlige for Kirke og Stat; han mener, at der af dette Forslag skulde fremgaae en Fare for den christne Kirke, at den Kirke, som er bygget paa en Klippe, skulde udsættes for Fare af denne Lap Bapitr; han synes i det Hele taget ikke at have erindret det gamle Ord, som er gammelt hos os, er ældre end han og har viist sin Sandhed ved saamange Leiligheder, at hvad der er klinet paa, det regner af, men ogsaa kun hvad der er klinet paa, og er virkelig Christi Kirke hjemme hos os, er Christendommen ikke klinet paa vor Kjøle, men findes den i vort Hjerte, skal den heller ikke regne af hverken ved dette Lovforslag eller ved tusinde andre Lovforslag eller ved tusinde Angreb. Saa talte den ærede Minister ogsaa om Folk, som ikke have anden Religion end den, aldeles ingen Religion at have; der er en forunderlig Selvmodsigelse i denne Ytring, og dog turde jeg næsten sige, at der ikke er større Selvmodsigelse og ikke anden Selvmodsigelse deri, end den, der gaaer gennem hele den ærede Ministers Foredrag, ikke at have anden Religion end den, ingen Religion at have, en Religion altsaa, som skulde bestaae i ingen Religion at have; det forekommer mig, at Selvmodsigelsen er tilstrækkelig klar. Men hertil skal jeg endnu tillade mig at føie en Erklæring. Den ærede Minister talte om, at der var Folk med en stormende Begeistring for Troesfriheden; han talte, som om disse Folk med en stormende Begeistring for Troesfrihed havde udtalt sig, havde lagt denne stormende Begeistring for Dagen ogsaa her paa denne

Rigsdag; men han betegnede nærmere disse Folk, som om de med deres stormende Begeistring for Troesfrihed gik ud paa at ønske, at blive frie for al Tro (Nei! Jo!); han omtalte disse Folk som dem, der vilde for deres eget Bedkommende være frie for al Tro, og derfor ogsaa vilde fremkalde en saadan Bevægelse i Folket, som maatte have Troens Bortjagelse tilfølgende. Den ærede Minister er en Mand, for hvis Kundskab og Dygtighed jeg boier mig dybt, men den ærede Minister er dog ikke den Mand, der kan randsage Hjæter og Nyer, og jeg protesterer imod denne hans Ytring, jeg afviser den som uferrettiget og ubesøiet. Den ærede Minister yttrede endvidere det Haab, at vor kirkelige Grundlov fra det 9de Aarhundrede skulde være fastere og stærkere end vor verdslige Grundlov fra det 19de; — nu, ja vel, saa stærk den kirkelige Grundlov fra det 9de Aarhundrede . . . (Grundtvig: Fra det 11te, maa det da være!) — ja, det veed jeg vel, men den ærede Minister sagde, at den var fra det 9de Aarhundrede, og jeg holder mig til hans Ord — saafremt altsaa den kirkelige Grundlov, hvilken den ærede Minister, sandsynligviis for at sætte det 9de Aarhundrede i en stærk Modsetning til det 19de, yttrede var fra det 9de Aarhundrede, var virkelig christelig og kun christelig (Hør!), og saafremt den verdslige Grundlov fra det 19de Aarhundrede skulde være uchristelig, — ja da deelte jeg hans Haab, men ogsaa kun da. Men lad ham — jeg skal ikke her indlade mig paa at angribe vor kirkelige Grundlov, som han nævnedes var fra det 9de Aarhundrede — forsøge paa at godtgjøre, at vor verdslige Grundlov fra det 19de Aarhundrede er uchristelig, og indtil han har godtgjort det, forekommer det mig at være klart, at den Ytring, han udtalte, vel var stærke Ord, men ogsaa kun Ord; jeg paastaar, at vor verdslige Grundlov fra det 19de Aarhundrede, Danmarks Riges Grundlov af 5te Juni 1849 ikke er uchristelig, at den endogstaa er grundchristelig i sine §§ 80 til 84; jeg paastaar endvidere, at den er det, fordi den har optaget den christelige Frihed i sig, og jeg føier dertil endnu den Paastand, at det Lovforslag, vi idag behandle, er med en indre